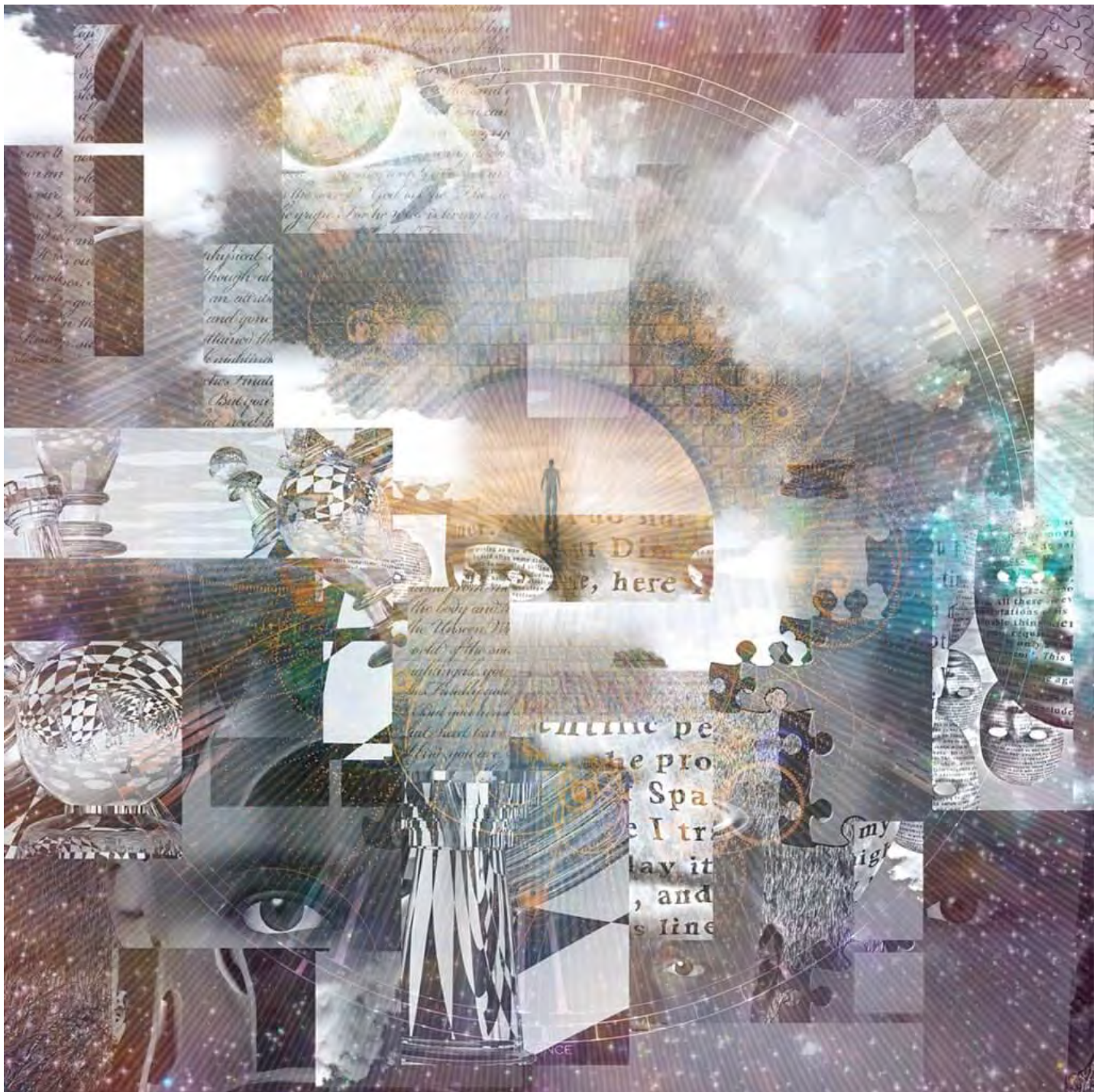

Szilasi Katalin

CSAK ÚGY

2019-09-04 | VERS

Csak úgy sétáltunk egyszer
a Nagykörúton.
Én elvegyültem, mint
szürke, kis veréb.
Pedig fiatal voltam még,
csinos és szép is talán.
De rajtam volt levakar-
hatatlanul korunk pecsétje:
az eddig és ne tovább.
Te kiváltál, mindenki nézett.
Szakállas férfiarc,
piros bársonykabát,
hosszú hajadat
nem fogtad össze hátul,
és szemébe néztél mindenkinek.
Kanada akkor még
fogalom volt nekünk. Veled
mehettem volna oda.
Talán szerettél is,
mióta karláncod belegabalyodott
a fekete neccharisnyámba.
Alig tudtuk kibogozni.
Nem is nagyon akartuk.
A Jókai téren egy padra ültünk,
jött-ment a nép,
s te azt mondtad, gyáva vagyok.
Levettem a cipőm,
és mezítláb álltam a szobor talapzatára,
hogyan lásd a bátorságomat.

„Mezítláb a parkban”. Nagy dolog.

Talán szerettelek.

De nem mentem veled.

kép | shutterstock.com